

גרולי השילטון, החל בקצינים הנכ"ר רים של הממשל הצבאי, עבור ברמט" כ"ל וקציני צה"ל וכלה בשרייממשה וחבריינסת. אבל כלום לא עזר. המת- נחלים בשלהם.

לצורך המאבק גייסו את מיטב כוחותיהם. קנאי כל ההתנחלויות באו לקברייסוף כדי לקחת חלק בשיגעון.

"שכם אחד נתתי לך..."

ד מקום דמה לחפ"ק צבאי. באוהל הקטן, מאחרי מיבנה הקבר, ישבו כל הגדולים וניהלו את מטה המאבק. הם החליטו החלטות, גייסו אנשים ושלחו

מאת

ענת סרגוסטי

קריאות ואיומים דרך כליהתיקשורת הרבים, שבאו למקום.

בחר אחר במיבנה ישבו 15 תלמידיישיבת "עוד יוסף חי" ולמרו פרקים ככתבייהקורש. בחורים צעיריים, כיפות סרוגות לראשיהם, חולצות משוכצות ומיכנסייג'ינס, שציציות מרובלות מציצות מהם, התנועעו במנוטוניות לכיוון מיוחד. בחורים צעירים, רובם ככולם בסביבת גיל הצבא, חלקם נושאינשק, עמדו בחצר וחיכו לקריאה.

חלקם הגדול לא שירת מימיו בצה"ל, וגם לא מתכוון לעשות זאת.

הם תלמידיישיבות, ואינם מתכווד נים אף ללכת לישיבותיהסדר, שבהן משרתים שרות חלקי צבא.

כשהם נשאלו בקשר לכך, הם התחמקו מתשובה ישירה. נראה כי

הצבא אינו העניין שלהם. על דלת הישיבה מודבקות מודעה על יום-עיון בשכם שיערך שם — אם ירצה השם — ביום החמישי הקרוב.

בראש המודעה ציטוט מן התנ"ך: "שכם אחד נתתי לך על אחיך".

(המשך בעמוד 68)

באו לבקש מן המתנחלים לעזוב את קברייסוף ולא, כך איימו. יבואו לשם ביום השישי כדי להגנון נגדם. המתנחלים לא נענו. כמובן, לבקשתם של אנשי שלום-עכשיו ובסוף הפגישה התפתח במקום ויכוח סוער.

זה מול זה מימין: ישראל הראל, ראש מועצת היישובים ביהודה ושומרון, בעת ויכוח עם אנשי שלום-עכשיו. משמאל: נתנלי רז ולידו דני זיידמן. אנשי שלום-עכשיו

ישראל. הם באו לשם, הקימו שני אוהלים, הביאו מיזונים ואוכל וקבעו "עובדה בשטח". התנחלות בלתי-חוקית. "מטה המאבק" הם קראו למי קום, כשהמאבק הוא של יהודים נגד ממשלה יהודית, בתוך עיר ערבית טהורה.

ראשיהממשלה ושרהביטחון היו באמריקה, ולא היה מי שייתן את ההוראה לפנות את הפולשים בכוח, למרות שלכל היה ברור ששהייתם של המתנחלים במקום אינה חוקית, וכי יש לפנותם.

בוה אחר זה עלו אליהם לרגל כל

שכם

ליד ביתו. החיילים, לפי הוראה מגבוה, מטרידים ללא הרף את אל-שכעה ומישפחתו וגם את הבאים לבקרו. אלה נאלצים למסור בפתח את תעודות הזיהוי שלהם ולהרשם באיזושהי רשימה שחורה. אל-שכעה, שבאופן רישמי אינו נתון במעצר, מוטרד ללא הרף ולעיתים אף אוסרים עליו לצאת את ביתו או את עירו. תלוי, כמובן, מהי מטרותו.

עציר בעירו בסאם אל-שכעה, ראש עיריית שכם המודח, עומד בפתח ביתו כשהוא נשען על שני מקלות הליכה. רגליו של אל-שכעה נקטעו במינוע משולב לפני שלוש שנים, בו נפצעו גם ראשי ערים אחרים בגדה. האשמים לא נתפסו עד עצם היום הזה. מאחורי אל-שכעה קומנדקר של מישמר הגבול, הניצב בדרך קבע

ואפיצם בישראל. יעקב, שסלח לבניו את סיפור מכירת יוסף, לא שכת, גם כגסיסתו, את הטבח והביזה שעשו שימעון ולוי. הוא נישל אותם מנחלתם. היום יושבים בקברייסוף מתנחלים חדשים. אלה טוענים לבעלות על המקום, ומסתמכים בדבריהם כריוק על פסוקים אלה, המספרים על כך שחמור, אבי שכם, מכר ליעקב את חלקת הארמה הזאת במיורח העיר שכם. הם יושבים שם בלב העיר הערבית, בתוך מיבנה קטן של קבר שכפתו עגולה, ומצטטים פסוקים מן התנ"ך. המתנחלים עוררו מהומה. בחור משלהם, יוסף שטרן, נרדק בשוק של שכם. השוק נסגר מיד עליידי כוחות הביטחון — מה שבטוח: עונש קולקטיבי מייד. באותו הלילה נשרף לעיר שכם. וזו רק ההתחלה. שכם ששימעון ולוי ניצלו את פרשת דינה כדי לחמוס ולשרוד, כן מבקשים המתנחלים לנצל את פרשת שטרן כדי לבצע את זממם בשכם.

מעשה שלא יסולח

מ ייד עם היוודע דבר הדקירה, הגיעו עשרות מתנחלים מכל איזורי הגדה לקברייסוף, השוכן בסמוך לשוק הסיטונאי, במבואות מחנה הפליטים בלאטה.

אין זה סוד שהמתנחלים דורשים מזה זמן רב שהממשלה תחריף עוד יותר את מדיניותהענישה בשטחים הכבושים, בייחוד לגבי ילדים מיידרי אבנים הפוגעים כמתנחלים היהודיים. אין הם מסתירים את רצונם שעל מידיהאבנים ומישפחותיהם יוטלו עונשיגירוש. זה, כך הם אומרים, ירתיע את הילדים הקטנים מלזרוק אבנים ולהתנכל למתנחלים הבאים לשרוד את ארמדם. כפי שאמר רפאל איתן: "זה עובר טוב על ערבים". מחאתם של המתנחלים היתה מכוננת נגד מדיניותה של ממשלת